

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 624/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpených Advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 18C/55/2011-773 z 8. februára 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/187/2018-872 z 10. októbra 2018, ako aj uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 18C/55/2011-956 z 12. júna 2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 18C/55/2011-974 z 28. augusta 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. októbra 2019 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 46 ústavy rozsudkom (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“), ktoré sú špecifikované v záhlaví tohto uznesenia. Rozsudok okresného súdu, ako aj rozsudok krajského súdu žiadajú zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Následne sa sťažovatelia ústavnou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami okresného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Uvedené napadnuté uznesenia žiadajú zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Napokon žiadajú, aby okresný súd nahradil trovy konania pred ústavným súdom ich právnenému zástupcovi vo výške, ako budú priznané.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom z 8. februára 2018 (nie 18. februára 2018, ako uviedli sťažovatelia, pozn.), žalobu sťažovateľov o určenie vlastníckeho práva zamietol. Krajský súd na odvolanie sťažovateľov napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil.

4. Následne sťažovatelia podali dovolanie, v ktorom uviedli, že žalovaná zomrela 28. septembra 2018 počas odvolacieho konania. Okresný súd vyzval 7. februára 2019 sťažovateľov, aby spoločne a nerozdielne zaplatili súdny poplatok za dovolanie v lehote 10 dní od doručenia výzvy, čo však sťažovatelia nespĺnili.

5. Okresný súd uznesením z 9. apríla 2019 rozhodol o pokračovaní v dovolacom konaní s právnymi nástupcami žalovanej, a to, ako sám uviedol, len na účely jeho následného zastavenia pre nezaplatenie súdneho poplatku.

6. Následne okresný súd (zastúpený vyššou súdnou úradníčkou) napadnutým uznesením z 12. júna 2019 dovolacie konanie zastavil z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku. O sťažnosti sťažovateľov, v ktorej žiadali aj navrátenie lehoty na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie a oslobodenie od povinnosti ho zaplatiť, rozhodol okresný súd (sudkyňou) napadnutým uznesením z 28. augusta 2019 tak, že ju zamietol. Zároveň ním zamietol návrh sťažovateľov na odpustenie zmeškania lehoty na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie a nepriznal im oslobodenie od súdnych poplatkov.

II.

7. Argumentácia sťažovateľov spočíva najmä v tom, že vyjadrujú všeobecnú nespokojnosť s rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu, ktorý v rámci odvolacieho konania konal v čase, keď už žalovaná ██████████ nežila. Na tento fakt sťažovatelia poukázali v dovolaní.

8. V rámci napadnutých uznesení okresného súdu sťažovatelia namietajú, že dovolacie konanie nemohlo byť okresným súdom zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku, pretože už začal konať vo veci samej, a to v zmysle uznesenia okresného súdu z 9. apríla 2019 o pokračovaní v konaní s dedičmi strany (zomrelej žalovanej).

III.

9. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu disponovali sťažovatelia opravným prostriedkom (odvolaním), ktoré aj využili. Poskytnutie ochrany v prípade potenciálneho porušenia dotknutých článkov ústavy v danom prípade spadalo do právomoci nadriadeného súdu, teda krajského súdu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie v zmysle § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu, tu treba podotknúť, že sťažovatelia mali právne prostriedky, ktoré im zákon priznával na ochranu ich základných práv a slobôd v podobe dovolania, no jeho efektívne využitie si sami vedome zmarili nezaplatením súdneho poplatku, čím sami zavinili zastavenie dovolacieho konania v jeho počiatocnom štádiu, v zmysle napadnutých uznesení okresného súdu. Právne prostriedky, ktoré zákon sťažovateľom

priznával, tak nemožno považovať za vyčerpané, v dôsledku čoho ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú v zmysle § 56 písm. d) zákona o ústavnom súde.

11. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu z 12. júna 2019, sťažovatelia disponovali opravným prostriedkom (sťažnosťou), ktorú aj využili. Poskytnutie ochrany v prípade potenciálneho porušenia dotknutých článkov ústavy, listiny a dohovoru v danom prípade spadalo do právomoci príslušnej sudkyne okresného súdu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie v zmysle § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

12. Napokon ústavný súd pristúpil k prieskumu napadnutého uznesenia okresného súdu z 28. augusta 2019, v ktorom uvádza, že v zmysle § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený. Podľa § 10 ods. 2 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch pre nezaplatenie poplatku súd podľa § 9 konanie nezastaví, ak už začal konať vo veci samej. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že okresný súd po podaní dovolania uznesením z 9. apríla 2019 rozhodol o pokračovaní v dovolacom konaní s právnymi nástupcami žalovanej, nie v konaní vo veci samej. Túto „počiatočnú“ fázu dovolacieho konania, ktorou sa zaoberá okresný súd, totiž nemožno považovať za konanie vo veci samej. Tým je až konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom dovolacím.

13. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu z 28. augusta 2019 a obsahom napadnutých základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu